

Samen kerken.....

Nóg eentje...

In mijn krant van zaterdag j.l. stond in de rubriek "Opgetekend", de weergave van een gesprekje dat een lezer uit Wijchen ergens had opgevangen , opgeschreven en ingestuurd. Dat ging zó :

"Hoe gaat het met u ?"

"Nou , je mag het best weten , het is zo moeilijk op dit moment in de wereld. Zo rommelig ook , overal. Ik heb in mijn kerststal een tweede kribje er bij gezet."

Zoiets moet je even gewoon laten stáán , laten binnenkomen... de humor ervan proeven – en de diepte....

Want de spreker tilt kennelijk zwaar aan de toestand in de wereld van vandaag. Dat is voortdurend bij je. Een steen op je maag , die je verhindert argeloos gelukkig te zijn. Gevoel van onmacht , onrust. Maar hij maakt wél de verbinding met dat Kindje in de kribbe. Die heeft er mee te maken , die staat niet lós van alles hier. Die is teken van licht en hoop , dat het anders kan en zal en moet in het samenleven van de mensen – en dat Hij daar het begin van is , onherroepelijk.

Alleen , redt Hij het wel? Tegen die overmacht aan haat , wreedheid , machtswellust, ziekte , honger...? Moet er niet nog een kribje bij – en nog een , en nog een....?

Zondag a.s. is het de 4e Advent. Pal op de feestdagen. En van oudsher is dat de zondag dat in liederen en lezingen in de kerk nog één keer voor Kerst stem gegeven wordt aan de hartstochtelijke hunkering van de mensen naar licht en lucht , toekomst , leven in vrede... "Kom ,Heer , want we houden het hier niet uit...." En alles moet te sprake komen : Pijn , verbittering , eenzaamheid , angst, woede... Dat moet gezegd , mag niet verzwegen....Op gevaar af, dat je wanhoopt of het Kerstfeest het wel redt , overeind blijft , echt antwoord is...

Moet er nog niet een kribje bij – en nóg een en nóg een?

En wie moet daar dan in – in dat andere kribje , of kribjes?

Jezus ? Of is die uniek , onherhaalbaar ? Dat zeggen ze .

Of wijzelf? Ik en jij en jij en jij...? Want de man uit Nazareth , die groeide uit het Kerstkindje , had het voortdurend over 'worden als een kind' en 'opnieuw geboren worden'.

Alsof dat kán. Alsof je niet aan alle kanten geblokkeerd bent , vastgeroest, onbeweeglijk. Alsof je nieuw kan worden, áán geraakt , opgestaan , de mens die je eigenlijk bent , diep van binnen. Gaat dáár ten diepste niet die eeuwige hunkering van ons over : Mens worden als nog nooit , verlost van alles wat je neerdrukt , uitvlakt ,onzichtbaar maakt...

Dat wil niet zeggen dat je niet soms wordt overspoeld door alles wat over je wordt uitgestort door krant , radio en T.V. Het houdt niet op....En het ráákt je ...als je een mens bent,tenminste!

Er was er één , Huub Oosterhuis , die zei: "Laten wij afspreken niet te wanhopen....."

En dan denk je ..."Dat kan je nou wel zéggen... Hoezo áfspreken? Kan dat dan ? "

Of zou hij gewoon bedoelen , dat je samen probeert te delen wat je dwarszit en je de levensvreugde dreigt te ontnemen. En zegt wat je gaande houdt , moed geeft , ontroert, gelukkig maakt.
Dat geeft kracht ! Dat hoort bij Kerst.
Zet er maar een kribje bij...voor jezelf! Jij bent ook een mens van God!

Jan R. Dijkema.

E-mail : info@raadvankerkenborne.nl

Website: www.raadvankerkenborne.nl